

GERONIMOHORSPELEN

Sprong in het heelal: Operatie Luna

Het script van deel 11.

Voor u uitgeschreven door Petra Manenschijn.

Script van deel 11 eerste serie Sprong in het Heelal

Operatie Luna

In Operatie Luna bouwt de Australische uitvinder Steve Mitchell een door atoomkracht aangedreven raket. In gezelschap van de vlieger Jeff Morgan, de marconist Jimmy Barnet en dokter Matthews maakt hij een verkenningsvlucht naar de maan. Als de ruimtevaarders van het eerste uur willen terugkeren naar de aarde, grijpt een eskader vliegende schotels in. Ze komen terecht buiten het zonnestelsel en buiten de tijd.

Aanhef bij vorige delen:

Verteller:

Luisteraars. Dit is het elfde deel van "Sprong in het heelal". De uitvinder Steve Mitchell, Jeff Morgan, Jimmy Barnet en dokter Mathews zijn per atoomraket naar de maan gereisd. Daar hebben zij de invloed ondervonden van een onbekende macht, die hun werk op allerlei wijze dwarsboomt. Als zij, na een onverklaarbaar oponthoud, uiteindelijk van de maan zijn gestart om terug te keren naar de aarde, zien zij zich plotseling omringt door een groep vliegende schotels. Er gebeurt iets onverklaarbaars, met het gevolg dat zij met onvoorstelbare snelheid, voortgejaagd, buiten ons zonnestelsel geraken. Tenslotte komen zij in de buurt van een planeet, die een dampkring schijnt te bezitten en besluiten er op te landen.

Script van deel 11 eerste serie Sprong in het Heelal

Operatie Luna

In Operatie Luna bouwt de Australische uitvinder Steve Mitchell een door atoomkracht aangedreven raket. In gezelschap van de vlieger Jeff Morgan, de marconist Jimmy Barnet en dokter Matthews maakt hij een verkenningsvlucht naar de maan. Als de ruimtevaarders van het eerste uur willen terugkeren naar de aarde, grijpt een eskader vliegende schotels in. Ze komen terecht buiten het zonnestelsel en buiten de tijd.

Aanhef bij vorige delen:

Verteller:

Luisteraars. Dit is het elfde deel van "Sprong in het heelal". De uitvinder Steve Mitchell, Jeff Morgan, Jimmy Barnet en dokter Mathews zijn per atoomraket naar de maan gereisd. Daar hebben zij de invloed ondervonden van een onbekende macht, die hun werk op allerlei wijze dwarsboomt. Als zij, na een onverklaarbaar oponthoud, uiteindelijk van de maan zijn gestart om terug te keren naar de aarde, zien zij zich plotseling omringt door een groep vliegende schotels. Er gebeurt iets onverklaarbaars, met het gevolg dat zij met onvoorstelbare snelheid, voortgejaagd, buiten ons zonnestelsel geraken. Tenslotte komen zij in de buurt van een planeet, die een dampkring schijnt te bezitten en besluiten er op te landen.

Jeff: (Gefilterd tot volgende scène, naam al die tijd onder streept!) Hallo dokter hoor je mij?

Dokter: Ja Jeff, in orde!

Mitchell: Hoor je mij, Jeff? Wij zijn nu 30.000 km hoog, snelheid 15.000 km per uur.

Jeff: Wat zeg je? Dat is toch precies....

Mitchell: als bij de nadering van de aarde, dat heb ik ook al opgemerkt, Jeff. Je zou bijna kunnen denken dat het de aarde was.

Jeff: Maar het is de aarde niet. Dat is zeker. Alleen al die ijskappen zeggen ons dat, in alle geval heb ik de indruk dat het het beste zal zijn, als wij bij de landing met doen, alsof het de aarde was. Zijn jullie allen goed vastgesnoerd? Ik ga nu de voorbereidingen voor de landing treffen...

(onaardse muziek, die langzaam in sterkte toeneemt)

Jimmy: verduiveld, daar heb je die muziek weer! De vliegende schotels zijn zeker weer in de buurt.

Mitchell: Ja, nu hoor ik ze ook.

Dokter: Ik ook. Hé, Jeff hoor jij me nog?

Jeff: Ja.

Mitchell: Zie jij ze, Jeff? Zijn ze in de buurt?

Jeff: Neen, ik zie ze niet, maar ik kan niet naar achter kijken. Zet de periscoop achter eens aan.

Jimmy: Periscoop achter aan.

Dokter: Daar heb je ze. Recht achter ons en nog steeds die cirkelvormige formatie.

Jimmy: wat zouden ze nu weer van plan zijn. Ons weer van ons doel verwijderen, ons onze enige kans op behoud ontnemen?

Jeff: Wat doen ze, dokter?

Dokter: Ze naderen snel.

Mitchell: Jeff, kom uit die cockpit vlug. Als ze onze snelheid weer zo opvoeren als laatst, zou je rechtop zittend, kans lopen, je nek te breken!

Jeff: Ik kom al, Mitch!. Dokter, de deur open, vlug.
(Geluid van deurmotor en deur)

Jeff: (Stem weer normaal, naderbij komend) Daar ben ik al. Maar weer vlug de deur dicht, dokter. (Geluid van deurmotor en deur die sluit)

Mitchell: Kijk eens, hoe snel ze naderen Jeff.

Jeff: Ik zie het. We moeten hen in de gaten blijven houden. Maar ik zeg jullie: als er nog niets gebeurd is, tegen de tijd dat we de planeet, dicht genoeg genaderd zijn om tot een landing over te gaan, ga ik terug naar de cockpit, schotels of een schotels.

Mitchell: Ik zal onze snelheid nauwkeurig in het oog houden en je waarschuwen zodra het nodig is dat we in actie komen.

Dokter: Vreemd, nu schijnen ze niet meer dichterbij te komen.

Mitchell: Weet je, wat ook gek is? Onze snelheid loopt niet op, helemaal niet!

Jeff: Maar dat kan toch niet. De aantrekkingskracht van de planeet moet voortdurend toenemen, naarmate wij ze naderen.

Mitchell: En toch gebeurt dat niet Jeff. Ze is nog steeds 15.000 km per uur.

Jeff: Wat is er dan toch aan de hand? Hoe doen ze het?

Mitchell: Dat is mij ook een raadsel. Zij moeten wel over krachten beschikken, waar wij zelfs geen flauw idee van hebben.

Dokter: Nu komen ze weer dichterbij en snel! Zie je wel, net als de vorige keer. Een formatie alsof ze ons willen aanvallen.

Jimmy: Laat ze er dan maar gauw een eind aan maken.

Mitchell: Voel je dat? Er gebeurt weer iets vreemds.

Jeff: ja, maar het is niet als de vorige keer. De druk is nu buitenwaarts gericht, naar de wanden. Blijf liggen, maar probeer, zo mogelijk, je rug naar de wand te keren.

Jimmy: Ik kan niet, ik kan haast niet bewegen, ik...

(Onaardse muziek zeer luid, dan zeer snel afnemend en verdwijnend)

Jeff: (Buiten adem) Gelukkig weer voorbij. Iedereen in orde?

Mitchell, Jimmy, Dokter: Ja!

Jeff: Niemand bewusteloos geweest?

Mitchell, Jimmy, Dokter: Nee!

Dokter: Ze zijn weer weg ook, geen spoor meer van ze te bekennen.

Jeff: Maar wat is dat daar? Onderaan het scherm? Een soort licht.

Mitchell: Het komt omhoog.

Jeff: Goede hemel, Het is de planeet. Wij zijn al binnen de dampkring.

Mitchell: Maar dan vallen wij. Dat gaat niet goed.

Jeff: Dokter, deur open.

(Geluid van deur, motor en deur)

(Stem van Jeff verwijderd zich)

Aan de radar Mitch! Geef mij onze juiste hoogte.

(In de verte)

Deur dicht!

(Geluid van deurmotor en deur die sluit)

Jimmy: Zo het landingsvraagstuk is opgelost. We zullen wel zo hard neerkomen, dat het een maand zal duren om ons uit te graven.

Jeff: (Stem opnieuw gefilterd, naam onderstreept) Goede hemel, onze vleugels zijn roodgloeiend, de hele raket zal wel gloeien. Onze snelheid kan nu niet veel minder zijn dan 25.000km per uur. Ik trek haar nu langzaam en voorzichtig op, totdat we bijna horizontaal liggen, met het oppervlak van de planeet. Ja! Mitch, hoogte en snelheid?

Mitchell: Hoogte 80 km, snelheid 22.500 km.

Jeff: Goed zo. Ik vlieg nu onder een geringe dalhoek en hoop dat de luchtweerstand onze snelheid voorlopig blijft afremmen. Daarna zal ik de landing inzetten. Met een beetje geluk zal het wel gaan, denk ik.

Mitchell: Waar zijn we nu?

Jeff: Boven de ijsskape, het is ijs. Wij naderen de pool.

Mitchell: We zullen toch zeker niet op het ijs landen?

Jeff: Geen nood. Daarvoor hebben we nog veel te veel vaart. Ik denk, dat we wel, dichtbij de evenaar zullen zijn, voordat er aan landen valt te denken. Jullie kunnen nu je kooien omkiepen, zodat je kunt zitten. Wil je daarna de periscoop op de aarde onder ons, een ietsje naar voren, richten, dokter? We zullen allen moeten uitkijken naar een geschikt landingsterrein, als er tenminste een te vinden is.

Mitchell: Hoogte: 25 km, snelheid: 1.200 km.

Jeff: Prachtig! Dan kan ik nu de instrumenten hier aanzetten, klopt. Mannen, van nu af mogen jullie denken, dat je in de superstratocruiser zit, minus het geluid!

Dokter: Wij hebben nu de ijsskape achter ons gelaten en vliegen over water. Zie jij al land jeff?

Jeff: Nee, nog niet. Hé, wacht even, daar komt het. Iets aan bakboord. Ik draai erheen.

Jimmy: Hoe ziet het eruit? Vlak?

Jeff: Dat kan ik nog niet zeggen. Even geduld.

xxx

Mitchell: Hoogte 10 km, snelheid 300 km.

Jeff: Klopt!

Jimmy: Lieve help, dat ziet er niet erg gastvrij uit, vinden jullie wel? Je kunt net zo goed op de Himalaya landen. Stel je voor, dat de hele planeet er zo uitziet, niets dan bergen. Kun jij het eind ervan zien, Jeff?

Jeff: Nee, zover ik kan zien toppen en nog eens toppen!

Mitchell: Verdraaid!

Dokter: Maar er zal toch wel ergens een vlak gedeelte zijn?

Jimmy: Hmm. Intussen verliezen we iedere seconde snelheid en hoogte. Me dunkt dat er bij die bergen zijn van wel 6.000 á 7.000 meter hoog. Ik ben een boon, als we er straks niet tegenaan vliegen.

Jeff: Dat ziet er wel naar uit. Er zal niets anders opzitten, dan dat we even de motor aanzetten om wat hoogte te winnen. nee, wacht even, ik geloof, dat de bergen gaan ophouden, ik zie al begroeide hellingen.

Dokter: Begroeid, met wat?

Jeff: Dat kan ik niet zien, in alle geval groen.

Mitchell: Maar wij verliezen veel te vlug snelheid en hoogte Jeff.

Jeff: Ja, we moeten de motor aanzetten, maar heel eventjes, tot op 750 km per uur.

Mitchell: Ja Jeff, ik ben klaar. Zeg jij het maar.

Jeff: Contact!

Mitchell: Contact.

(Raketmotordonder, zeer luid)

Jeff: (Nauwelijks hoorbaar) 350, 400, 450, 500, 550, 600, 650, 700, 750, af!

Mitchell: Af!

(Raketmotorgeluid af)

Jeff: Ziezo, dat helpt. Hoe staat het nu daar beneden?

Dokter: Een dal, met groen erin. Wat het is, kan ik niet zien. Gras of mos. Ik weet het niet.

Mitchell: Dat dal is maar smal, dokter. En de bergen zijn nog hoog. Zie je geen vlakte?

Jimmy: (Schamper) Een vlakte. Als je het mij vraagt, bestaat die planeet hier uit niets anders dan bergen en zee!

Jeff: (Verheugd) Hallo, mannen. Een uitgestrekte vlakte recht voor ons.

Dokter: Hoe ziet ze eruit?

Jimmy: Is ze begroeid?

Jeff: Ik kan er maar enkele plekjes van zien. Er hangen te veel wolken, een compleet wolkendek. Aan de voet van de bergen is het erg dik.

Jimmy: Waarom denk je dan dat daaronder een vlakte ligt?

Jeff: Nu ja, misschien niet precies een vlakte maar in alle geval geen bergen, anders moesten we toppen boven de wolken uitsteken.

Jimmy: Dat klinkt wel aannemelijk.

Jeff: Als we ergens kunnen landen, lijkt het me hier.

Jimmy: Wat? Met die wolken, die alle zicht benemen? Stel je voor, dat ze tot de grond hangen.

Jeff: Dat is zeker niet het geval. Ik zei je toch al, dat ik enkele plekken zie. wat dunkt jullie, zal ik door de wolken duiken om te zien wat eronder ligt?

Dokter: Wat mij betreft, ja Jeff! Hoe eerder we landen hoe beter.

Mitchell: Akkoord Jeff.

Jimmy: ja, vooruit dan maar.

Jeff: Daar gaan we.

xxx

Jimmy: Vlak is het wel, tamelijk tenminste. Maar of we hier kunnen landen?

Mitchell: Met dat bos onder ons? Nee, dank je, ik voel niets voor een landing in die boomtoppen.

Jeff: Ik zie nog geen open plek. Maar het zicht is slecht. De wolken zijn dichter en hangen lager dan ik dacht, wacht eens, daar komt één open plek. Verdraaid, het lijkt wel of het bos daar gerooid is en of het akkers zijn. Er stroomt een rivier door, dwars op onze koers. langs haar oevers ligt bouwland.

Mitchell: Zie je een landingsterrein?

Jeff: Nee, ik heb momenteel bijna geen zicht meer, het regent, het giet!

Jimmy: O hemel.

Jeff: Ja toch, nu zie ik weer wat. O ja, er zijn wel geschikte stukken. Maar onze snelheid is nog te groot. Ik ga hier rondcirkelen, totdat ze wat afgenomen is. Draai de periscoop in, dokter.

Dokter: Periscoop in.

Jimmy: Als je ons maar niet in de rivier poot Jeff!

Jeff: Snelheid is nu 120 km. Ik ga landen.

Jimmy: Regent het nog?

Jeff: Bakstenen, het zicht is bijna nul.

Jimmy: Dan voorzichtig aan Jeff. Ik zou het niet leuk vinden als we nu nog ergens tegenaan vlogen.

Jeff: Jullie zijn toch allen goed vastgesnoerd? pas op, nu komt het!
(Bonkend geluid)

Jimmy: Hemel Jeff

Jeff: Niets aan te doen. Opgepast, landing.
(Weer bonkend geluid)

Wij zijn er. En hoe is het daar bij jullie? Ik kon het niet helpen, er was nu eenmaal geen landingsbaan.

Jimmy: Wij zijn nog heel hoor. En we zijn er.

Dokter: Ja, we zijn er, maar de hemel mag weten, waar!

Jeff: Komen jullie maar eens een kijkje nemen in d cockpit. De deur kan open, dokter.
(Geluid van deurmotor en deur, voetstappen, dan geluid van flinke regenbui op glazen dak)

Jeff: (Weer gewoon) Veel valt er wel niet te zien met die regen.

Jimmy: Lieve help, wat een bui! Zou het hier altijd zo regenen?

Jeff: Dat weet ik niet. Ik ben hier namelijk ook niet bekend.

Dokter: In alle geval blijkt, dat de levensvorm op andere planeten fundamenteel ongeveer dezelfde zijn als op de aarde: plantengroei, een rivier, wolken en regen.

Jimmy: Precies als thuis, alleen nog iets natter.

Mitchell: Dierlijk leven moet er hier ook zijn. Hoe zou anders die plantengroei zo regelmatig kunnen zijn? In de natuur is dat nooit het geval.

Jimmy: Dierlijk leven? Maar als dit aangelegd is, kunnen alleen mensen het hebben gedaan. Beesten hebben toch geen benul van iets te planten.

Jeff: Mensen. Het enige soort mensen, die wij ons kunnen voorstellen, zijn mensen als wij.

Dokter: Wel, als er hier mensen zijn, of dieren voor mijn part met een zodanige graad van ontwikkeling, dat zij in staat zijn een beplanting aan te leggen, dan moeten ze toch ergens wonen, in steden of tenminste in huizen of hutten. Hebben jullie daar iets van gezien? Ik niet.

Jimmy: Misschien wonen ze kilometers hiervandaan en komen per schip hierheen.

Jeff: Een aardige theorie, Jimmy. Maar of ze opgaat?

Dokter: Denk je, dat dat goedje, dat daar groeit, eetbaar is?

Jeff: Eetbaar, waarom?

Dokter: Wel, onze levensmiddelenvoorraad duurt niet eeuwig. We zullen toch moeten eten, als we in leven willen blijven.

Jimmy: En drinken. Zou dat water drinkbaar zijn of vergiftig?

Mitchell: En zal de lucht hier inadembaar zijn, als het tenminste lucht is.

Jeff: Heren, waar we terechtgekomen zijn, weten we niet. Maar wat wel zo goed als zeker is, is dat wij hier tot aan het einde onzer dagen zullen moeten blijven. Als we in de raket blijven, zal dat einde spoedig komen, we hebben voor geen vijf dagen zuurstof. Hoe dan ook, we zullen moeten proberen, of wij op deze planeet kunnen leven. Iemand van ons

zal naar buiten moeten. Ik zou zeggen: laat het lot beslissen, wie...
(Faden)

xxx

Jimmy: Ik duik in de luchtsluis.
(geluid van voetstappen op metalen ladder, daarna stem op afstand)
Sluiten maar, dokter.
(Geluid van deur van luchtsluis, die gesloten wordt)

Mitchell: Zeg maar, wanneer je helm dicht is, dan pompen we de lucht eruit.

Jimmy: (gefilterd tot aan kruisjes) Helm dicht, pomp maar leeg.
(Geluid van luchtpomp houdt na korte tijd op)

Dokter: Luchtdruk nul.

Jimmy: Goed dokter. Nu buitendeur open, dan ga ik.

Jeff: Wees voorzichtig, Jimmy, langzaam aan. Dokter, die deur voetje voor voetje open, zodat de overgang niet te groot is.

Dokter: Goed Jeff. De buitendeur Jimmy.
(Geluid van buitendeur en instromende lucht)

Jeff: Hoe is het Jimmy?

Jimmy: Best hor, alleen een beetje eenzaam. Zeg, mijn ruimtekostuum hangt er helemaal slap bij. wel gemakkelijk bij het bewegen, maar zou dat geen kwaad kunnen?

Jeff: Welnee, dat wijst er alleen op, dat de buitenlucht ongeveer één atmosfeer druk heeft.

Jimmy: Laat de ladder maar zakken, dokter.

Dokter: De ladder.
(Snorrend geluid)

Jimmy: Daar ga ik. Ik ben beneden en loop nu om de raket.

Mitchell: Hoe gaat dat Jimmy?

Jimmy: Best, voorlopig althans.

Jeff: Wij volgen je door de periscoop. Voorzichtig maar Jimmy.

Jimmy: Maak je geen zorgen Jeff. Ik doe het kalmpjes aan. Jammer alleen, dat ik mij paraplu niet heb meegenomen, als ik aanstonds mijn helm afzet, wordt mijn haar nat.

Jeff: Dat geeft niet. Maar denk erom, eerst je helm voorzichtig los maken. Merk je niets verkeerd, dan heel even optillen en één teugje inademen. Eén, maar meer niet. Pas daarna dieper ademen of als je 't niet aanstaat, snel de helm weer sluiten. Begrepen?

Jimmy: O.K. daar gaat ie.

Jeff: Jimmy, je helm dicht.

Jimmy: Waarom? Beste lucht hier hoor. Hup, daar gaat de helm.

Jeff: Jimmy, voorzichtig toch. Ai, hij heeft hem al afgezet. Jimmy, hoe is 't?

Jimmy: (Lachend) Heerlijk, ik kan ademen, ademen zonder helm op. De eerste frisse teug sedert weken. Oh heerlijk, lucht, lucht.

Mitchell: Hemel, wat overkomt hem? Hij staat te dansen.

Dokter: Zeker een hoog zuurstofgehalte. Dat maakt hem overmoedig.

Jeff: Jimmy, zet die helm weer op. Zeg, wat doe je, ben je helemaal gek geworden? Goede hemel, hij trekt zijn ruimtekostuum uit. Jimmy, wat doe je toch?

Jimmy: Ik neem een douche. Weet je wel, dat we al sedert een maand geen bad meer hebben genomen?

Dokter: Maar is het niet koud?

Jimmy: Koud? Het lijkt wel lente. Komen jullie er toch uit. Het water is best.

Dokter: Zouden wij het niet doen, Jeff? Me dunkt dat er geen reden meer is tot wantrouwen.

Jeff: Gelijk heb je. Kom mannen, we gaan. Dokter, allebei de deuren van de luchtsluis maar open...(Faden)

xxx

Dokter: (In zichzelf)

5 december 1965. Wij zijn hier nu al zes dagen. Deze planeet vertoont een verrassende gelijkenis, met de aarde: een soort gelijke atmosfeer, drinkbaar water en een zachte temperatuur. Allen regent het bijna aanhoudend. De akkers langs de rivier brengen verschillende graansoorten voort, voor zover ik het kan beoordelen hoofdzakelijk een soort tarwe en gerst. Blijkbaar is een en ander nog lang niet rijp, zodat wij moeten aannemen, dat het hier thans laat in de lente of vroeg in de zomer is. Wie of wat de grond bewerkt heeft, hebben wij nog niet kunnen ontdekken. De enige levende wezens die wij tot nog toe gezien hebben zijn kleine zwermen vogels. Daar wij bijna door onze voedselvoorraad heen zijn, hebben Jeff, Mitch en Jimmy vishaken en netten gemaakt en zijn daarmee naar de rivier in de hoop, iets te vangen. Misschien is er inde bossen ook voedsel te vinden, maar zolang wij er nog niets van weten, welke soort levende wezens zich daar ophoudt en met welke wapens wij ons die van het lijf kunnen houden, wagen wij ons nog niet erin. 'S Nachts horen wij vak vreemdsoortige kreten, die de wind mee voert, zodat het soms lijkt, of onbekende wezens zich vlakbij onze raker bevinden.

Jeff: (op afstand) Hé dokter. Laat de ladder eens neer. Wij brengen wat mee!

Dokter: Zo, wat?

Jeff: (Stem komt dichterbij) Vis, mooie vis. Het lijkt wel zalm. De rivier wemelt ervan!

Jimmy: (Uit de verte) Hier Jeff, neem deze ook mee en leg ze in de koelkast.

Dokter: Waar is Mitch?

Jeff: Oh, die is buiten, onder de raket. Daar legt hij een vuur aan, om de vis te koken. Ga jij hem helpen, Jimmy?

Jimmy: Ja.

xxx

Jeff: (Stem laten opkomen) Hé Mitch, dokter, wordt wakker.

Mitchell: (Ontwakend) Hé wat? Oh ben jij het Jeff!

Dokter: Wat is er Jeff?

Jimmy: (Luide geeuw)

Jeff: Zijn jullie allemaal wakker? Kom dan maar eens kijken in de cockpit. Het regent niet meer.

Jimmy: (Ontstemd) Moet je ons daarvoor uit de slaap halen?

Jeff: Daarvoor niet alleen. Maar de lucht is nu helder en je kunt de sterren zien.

Dokter: En wat zou dat Jeff?

Jeff: Wat dat zou zijn? Het zijn dezelfde, die je vanaf de aarde ziet.

Mitchell: Niet mogelijk.

Jeff: En toch is het zo. Kom maar kijken.

Mitchell: Direct.
(Snelle voetstappen van meerderen)

Jeff: En?

Mitchell: Verdraaid, je hebt gelijk, ik herken er wel verschillende van. Daar het je De Lier, daar De Zwaan, De Dolfijn. Zie je wel? Precies hetzelfde. Je zou waarachtig zeggen, dat we op de aarde zijn.

Jeff: Helemaal hetzelfde is de sterrenhemel toch niet. Kijk eens naar Vega.

Mitchell: Nu, en?

Jeff: Ik heb haar nu al langer dan een uur geobserveerd en ze is praktisch niet van plaats verandert. Alle andere sterren draaien om haar heen. Begrijpen jullie, wat dat betekent? Nee? Nu, dan zal ik je het zeggen. Vega is nu een poolster. Zegt je dat nog niets?

Dokter: Nee Jeff.

Mitchell: Ik weet het ook niet.

Jeff: Luister dan goed, als wij de sterrenbeelden zo zien, als wij ze van de aarde zien, wil dat niet anders zeggen, dan dat wij ons binnen ons zonnestelsel bevinden. Nu is er binnen ons hele zonnestelsel maar één planeet, die lucht, water, wolken, regen en bomengroei bezit, de aarde. Vanaf de aarde gezien, neemt Vega ten naaste bij om de 26.000 jaren de plaats in, die in onze dagen door de poolster werd ingenomen en dus...

Jimmy: (Juichend) Is dit de aarde, zijn we op de aarde terug gekeerd?

Jeff: Juist Jimmy, maar.....op een heel ander tijdstip dan waarop wij ze hebben verlaten. Ruw geschat, moet het tijdsverschil ongeveer 13.000 jaren bedragen.

Jimmy: (Verslagen) Oh!

Dokter: 13.000 jaren. Voor of na 1965, Jeff?

Jeff: Dat weet ik niet, dokter, dat zullen wij moeten trachten te ontdekken.

xxx

Hilversum, 18 Juni 1955.

Jeff: (Gefilterd tot volgende scène, naam al die tijd onder streept!) Hallo dokter hoor je mij?

Dokter: Ja Jeff, in orde!

Mitchell: Hoor je mij, Jeff? Wij zijn nu 30.000 km hoog, snelheid 15.000 km per uur.

Jeff: Wat zeg je? Dat is toch precies....

Mitchell: als bij de nadering van de aarde, dat heb ik ook al opgemerkt, Jeff. Je zou bijna kunnen denken dat het de aarde was.

Jeff: Maar het is de aarde niet. Dat is zeker. Alleen al die ijskappen zeggen ons dat, in alle geval heb ik de indruk dat het het beste zal zijn, als wij bij de landing met doen, alsof het de aarde was. Zijn jullie allen goed vastgesnoerd? Ik ga nu de voorbereidingen voor de landing treffen...

(onaardse muziek, die langzaam in sterkte toeneemt)

Jimmy: verduiveld, daar heb je die muziek weer! De vliegende schotels zijn zeker weer in de buurt.

Mitchell: Ja, nu hoor ik ze ook.

Dokter: Ik ook. Hé, Jeff hoor jij me nog?

Jeff: Ja.

Mitchell: Zie jij ze, Jeff? Zijn ze in de buurt?

Jeff: Neen, ik zie ze niet, maar ik kan niet naar achter kijken. Zet de periscoop achter eens aan.

Jimmy: Periscoop achter aan.

Dokter: Daar heb je ze. Recht achter ons en nog steeds die cirkelvormige formatie.

Jimmy: wat zouden ze nu weer van plan zijn. Ons weer van ons doel verwijderen, ons onze enige kans op behoud ontnemen?

Jeff: Wat doen ze, dokter?

Dokter: Ze naderen snel.

Mitchell: Jeff, kom uit die cockpit vlug. Als ze onze snelheid weer zo opvoeren als laatst, zou je rechtop zittend, kans lopen, je nek te breken!

Jeff: Ik kom al, Mitch!. Dokter, de deur open, vlug.
(Geluid van deurmotor en deur)

Jeff: (Stem weer normaal, naderbij komend) Daar ben ik al. Maar weer vlug de deur dicht, dokter. (Geluid van deurmotor en deur die sluit)

Mitchell: Kijk eens, hoe snel ze naderen Jeff.

Jeff: Ik zie het. We moeten hen in de gaten blijven houden. Maar ik zeg jullie: als er nog niets gebeurd is, tegen de tijd dat we de planeet, dicht genoeg genaderd zijn om tot een landing over te gaan, ga ik terug naar de cockpit, schotels of een schotels.

Mitchell: Ik zal onze snelheid nauwkeurig in het oog houden en je waarschuwen zodra het nodig is dat we in actie komen.

Dokter: Vreemd, nu schijnen ze niet meer dichterbij te komen.

Mitchell: Weet je, wat ook gek is? Onze snelheid loopt niet op, helemaal niet!

Jeff: Maar dat kan toch niet. De aantrekkingskracht van de planeet moet voortdurend toenemen, naarmate wij ze naderen.

Mitchell: En toch gebeurt dat niet Jeff. Ze is nog steeds 15.000 km per uur.

Jeff: Wat is er dan toch aan de hand? Hoe doen ze het?

Mitchell: Dat is mij ook een raadsel. Zij moeten wel over krachten beschikken, waar wij zelfs geen flauw idee van hebben.

Dokter: Nu komen ze weer dichterbij en snel! Zie je wel, net als de vorige keer. Een formatie alsof ze ons willen aanvallen.

Jimmy: Laat ze er dan maar gauw een eind aan maken.

Mitchell: Voel je dat? Er gebeurt weer iets vreemds.

Jeff: ja, maar het is niet als de vorige keer. De druk is nu buitenwaarts gericht, naar de wanden. Blijf liggen, maar probeer, zo mogelijk, je rug naar de wand te keren.

Jimmy: Ik kan niet, ik kan haast niet bewegen, ik...

(Onaardse muziek zeer luid, dan zeer snel afnemend en verdwijnend)

Jeff: (Buiten adem) Gelukkig weer voorbij. Iedereen in orde?

Mitchell, Jimmy, Dokter: Ja!

Jeff: Niemand bewusteloos geweest?

Mitchell, Jimmy, Dokter: Nee!

Dokter: Ze zijn weer weg ook, geen spoor meer van ze te bekennen.

Jeff: Maar wat is dat daar? Onderaan het scherm? Een soort licht.

Mitchell: Het komt omhoog.

Jeff: Goede hemel, Het is de planeet. Wij zijn al binnen de dampkring.

Mitchell: Maar dan vallen wij. Dat gaat niet goed.

Jeff: Dokter, deur open.

(Geluid van deur, motor en deur)

(Stem van Jeff verwijderd zich)

Aan de radar Mitch! Geef mij onze juiste hoogte.

(In de verte)

Deur dicht!

(Geluid van deurmotor en deur die sluit)

Jimmy: Zo het landingsvraagstuk is opgelost. We zullen wel zo hard neerkomen, dat het een maand zal duren om ons uit te graven.

Jeff: (Stem opnieuw gefilterd, naam onderstreept) Goede hemel, onze vleugels zijn roodgloeiend, de hele raket zal wel gloeien. Onze snelheid kan nu niet veel minder zijn dan 25.000km per uur. Ik trek haar nu langzaam en voorzichtig op, totdat we bijna horizontaal liggen, met het oppervlak van de planeet. Ja! Mitch, hoogte en snelheid?

Mitchell: Hoogte 80 km, snelheid 22.500 km.

Jeff: Goed zo. Ik vlieg nu onder een geringe dalhoek en hoop dat de luchtweerstand onze snelheid voorlopig blijft afremmen. Daarna zal ik de landing inzetten. Met een beetje geluk zal het wel gaan, denk ik.

Mitchell: Waar zijn we nu?

Jeff: Boven de ijskap, het is ijs. Wij naderen de pool.

Mitchell: We zullen toch zeker niet op het ijs landen?

Jeff: Geen nood. Daarvoor hebben we nog veel te veel vaart. Ik denk, dat we wel, dichtbij de evenaar zullen zijn, voordat er aan landen valt te denken. Jullie kunnen nu je kooien omkiepen, zodat je kunt zitten. Wil je daarna de periscoop op de aarde onder ons, een ietsje naar voren, richten, dokter? We zullen allen moeten uitkijken naar een geschikt landingsterrein, als er tenminste een te vinden is.

Mitchell: Hoogte: 25 km, snelheid: 1.200 km.

Jeff: Prachtig! Dan kan ik nu de instrumenten hier aanzetten, klopt. Mannen, van nu af mogen jullie denken, dat je in de superstratocruiser zit, minus het geluid!

Dokter: Wij hebben nu de ijskap achter ons gelaten en vliegen over water. Zie jij al land jeff?

Jeff: Nee, nog niet. Hé, wacht even, daar komt het. Iets aan bakboord. Ik draai erheen.

Jimmy: Hoe ziet het eruit? Vlak?

Jeff: Dat kan ik nog niet zeggen. Even geduld.

xxx

Mitchell: Hoogte 10 km, snelheid 300 km.

Jeff: Klopt!

Jimmy: Lieve help, dat ziet er niet erg gastvrij uit, vinden jullie wel? Je kunt net zo goed op de Himalaya landen. Stel je voor, dat de hele planeet er zo uitziet, niets dan bergen. Kun jij het eind ervan zien, Jeff?

Jeff: Nee, zover ik kan zien toppen en nog eens toppen!

Mitchell: Verdraaid!

Dokter: Maar er zal toch wel ergens een vlak gedeelte zijn?

Jimmy: Hmm. Intussen verliezen we iedere seconde snelheid en hoogte. Me dunkt dat er bij die bergen zijn van wel 6.000 á 7.000 meter hoog. Ik ben een boon, als we er straks niet tegenaan vliegen.

Jeff: Dat ziet er wel naar uit. Er zal niets anders opzitten, dan dat we even de motor aanzetten om wat hoogte te winnen. nee, wacht even, ik geloof, dat de bergen gaan ophouden, ik zie al begroeide hellingen.

Dokter: Begroeid, met wat?

Jeff: Dat kan ik niet zien, in alle geval groen.

Mitchell: Maar wij verliezen veel te vlug snelheid en hoogte Jeff.

Jeff: Ja, we moeten de motor aanzetten, maar heel eventjes, tot op 750 km per uur.

Mitchell: Ja Jeff, ik ben klaar. Zeg jij het maar.

Jeff: Contact!

Mitchell: Contact.

(Raketmotordonder, zeer luid)

Jeff: (Nauwelijks hoorbaar) 350, 400, 450, 500, 550, 600, 650, 700, 750, af!

Mitchell: Af!

(Raketmotorgeluid af)

Jeff: Ziezo, dat helpt. Hoe staat het nu daar beneden?

Dokter: Een dal, met groen erin. Wat het is, kan ik niet zien. Gras of mos. Ik weet het niet.

Mitchell: Dat dal is maar smal, dokter. En de bergen zijn nog hoog. Zie je geen vlakte?

Jimmy: (Schamper) Een vlakte. Als je het mij vraagt, bestaat die planeet hier uit niets anders dan bergen en zee!

Jeff: (Verheugd) Hallo, mannen. Een uitgestrekte vlakte recht voor ons.

Dokter: Hoe ziet ze eruit?

Jimmy: Is ze begroeid?

Jeff: Ik kan er maar enkele plekjes van zien. Er hangen te veel wolken, een compleet wolkendek. Aan de voet van de bergen is het erg dik.

Jimmy: Waarom denk je dan dat daaronder een vlakte ligt?

Jeff: Nu ja, misschien niet precies een vlakte maar in alle geval geen bergen, anders moesten we toppen boven de wolken uitsteken.

Jimmy: Dat klinkt wel aannemelijk.

Jeff: Als we ergens kunnen landen, lijkt het me hier.

Jimmy: Wat? Met die wolken, die alle zicht benemen? Stel je voor, dat ze tot de grond hangen.

Jeff: Dat is zeker niet het geval. Ik zei je toch al, dat ik enkele plekken zie. wat dunkt jullie, zal ik door de wolken duiken om te zien wat eronder ligt?

Dokter: Wat mij betreft, ja Jeff! Hoe eerder we landen hoe beter.

Mitchell: Akkoord Jeff.

Jimmy: ja, vooruit dan maar.

Jeff: Daar gaan we.

xxx

Jimmy: Vlak is het wel, tamelijk tenminste. Maar of we hier kunnen landen?

Mitchell: Met dat bos onder ons? Nee, dank je, ik voel niets voor een landing in die boomtoppen.

Jeff: Ik zie nog geen open plek. Maar het zicht is slecht. De wolken zijn dichter en hangen lager dan ik dacht, wacht eens, daar komt één open plek. Verdraaid, het lijkt wel of het bos daar gerooid is en of het akkers zijn. Er stroomt een rivier door, dwars op onze koers. langs haar oevers ligt bouwland.

Mitchell: Zie je een landingsterrein?

Jeff: Nee, ik heb momenteel bijna geen zicht meer, het regent, het giet!

Jimmy: O hemel.

Jeff: Ja toch, nu zie ik weer wat. O ja, er zijn wel geschikte stukken. Maar onze snelheid is nog te groot. Ik ga hier rondcirkelen, totdat ze wat afgenomen is. Draai de periscoop in, dokter.

Dokter: Periscoop in.

Jimmy: Als je ons maar niet in de rivier poot Jeff!

Jeff: Snelheid is nu 120 km. Ik ga landen.

Jimmy: Regent het nog?

Jeff: Bakstenen, het zicht is bijna nul.

Jimmy: Dan voorzichtig aan Jeff. Ik zou het niet leuk vinden als we nu nog ergens tegenaan vlogen.

Jeff: Jullie zijn toch allen goed vastgesnoerd? pas op, nu komt het!
(Bonkend geluid)

Jimmy: Hemel Jeff

Jeff: Niets aan te doen. Opgepast, landing.
(Weer bonkend geluid)

Wij zijn er. En hoe is het daar bij jullie? Ik kon het niet helpen, er was nu eenmaal geen landingsbaan.

Jimmy: Wij zijn nog heel hoor. En we zijn er.

Dokter: Ja, we zijn er, maar de hemel mag weten, waar!

Jeff: Komen jullie maar eens een kijkje nemen in d cockpit. De deur kan open, dokter.

(Geluid van deurmotor en deur, voetstappen, dan geluid van flinke regenbui op glazen dak)

Jeff: (Weer gewoon) Veel valt er wel niet te zien met die regen.

Jimmy: Lieve help, wat een bui! Zou het hier altijd zo regenen?

Jeff: Dat weet ik niet. Ik ben hier namelijk ook niet bekend.

Dokter: In alle geval blijkt, dat de levensvorm op andere planeten fundamenteel ongeveer dezelfde zijn als op de aarde: plantengroei, een rivier, wolken en regen.

Jimmy: Precies als thuis, alleen nog iets natter.

Mitchell: Dierlijk leven moet er hier ook zijn. Hoe zou anders die plantengroei zo regelmatig kunnen zijn? In de natuur is dat nooit het geval.

Jimmy: Dierlijk leven? Maar als dit aangelegd is, kunnen alleen mensen het hebben gedaan. Beesten hebben toch geen benul van iets te planten.

Jeff: Mensen. Het enige soort mensen, die wij ons kunnen voorstellen, zijn mensen als wij.

Dokter: Wel, als er hier mensen zijn, of dieren voor mijn part met een zodanige graad van ontwikkeling, dat zij in staat zijn een beplanting aan te leggen, dan moeten ze toch ergens wonen, in steden of tenminste in huizen of hutten. Hebben jullie daar iets van gezien? Ik niet.

Jimmy: Misschien wonen ze kilometers hiervandaan en komen per schip hierheen.

Jeff: Een aardige theorie, Jimmy. Maar of ze opgaat?

Dokter: Denk je, dat dat goedje, dat daar groeit, eetbaar is?

Jeff: Eetbaar, waarom?

Dokter: Wel, onze levensmiddelenvoorraad duurt niet eeuwig. We zullen toch moeten eten, als we in leven willen blijven.

Jimmy: En drinken. Zou dat water drinkbaar zijn of vergiftig?

Mitchell: En zal de lucht hier inadembaar zijn, als het tenminste lucht is.

Jeff: Heren, waar we terechtgekomen zijn, weten we niet. Maar wat wel zo goed als zeker is, is dat wij hier tot aan het einde onzer dagen zullen moeten blijven. Als we in de raket blijven, zal dat einde spoedig komen, we hebben voor geen vijf dagen zuurstof. Hoe dan ook, we zullen moeten proberen, of wij op deze planeet kunnen leven. Iemand van ons

zal naar buiten moeten. Ik zou zeggen: laat het lot beslissen, wie...
(Faden)

xxx

Jimmy: Ik duik in de luchtsluis.
(geluid van voetstappen op metalen ladder, daarna stem op afstand)
Sluiten maar, dokter.
(Geluid van deur van luchtsluis, die gesloten wordt)

Mitchell: Zeg maar, wanneer je helm dicht is, dan pompen we de lucht eruit.

Jimmy: (gefilterd tot aan kruisjes) Helm dicht, pomp maar leeg.
(Geluid van luchtpomp houdt na korte tijd op)

Dokter: Luchtdruk nul.

Jimmy: Goed dokter. Nu buitendeur open, dan ga ik.

Jeff: Wees voorzichtig, Jimmy, langzaam aan. Dokter, die deur voetje voor voetje open, zodat de overgang niet te groot is.

Dokter: Goed Jeff. De buitendeur Jimmy.
(Geluid van buitendeur en instromende lucht)

Jeff: Hoe is het Jimmy?

Jimmy: Best hor, alleen een beetje eenzaam. Zeg, mijn ruimtekostuum hangt er helemaal slap bij. wel gemakkelijk bij het bewegen, maar zou dat geen kwaad kunnen?

Jeff: Welnee, dat wijst er alleen op, dat de buitenlucht ongeveer één atmosfeer druk heeft.

Jimmy: Laat de ladder maar zakken, dokter.

Dokter: De ladder.
(Snorrend geluid)

Jimmy: Daar ga ik. Ik ben beneden en loop nu om de raket.

Mitchell: Hoe gaat dat Jimmy?

Jimmy: Best, voorlopig althans.

Jeff: Wij volgen je door de periscoop. Voorzichtig maar Jimmy.

Jimmy: Maak je geen zorgen Jeff. Ik doe het kalmpjes aan. Jammer alleen, dat ik mij paraplu niet heb meegenomen, als ik aanstonds mijn helm afzet, wordt mijn haar nat.

Jeff: Dat geeft niet. Maar denk erom, eerst je helm voorzichtig los maken. Merk je niets verkeerd, dan heel even optillen en één teugje inademen. Eén, maar meer niet. Pas daarna dieper ademen of als je 't niet aanstaat, snel de helm weer sluiten. Begrepen?

Jimmy: O.K. daar gaat ie.

Jeff: Jimmy, je helm dicht.

Jimmy: Waarom? Beste lucht hier hoor. Hup, daar gaat de helm.

Jeff: Jimmy, voorzichtig toch. Ai, hij heeft hem al afgezet. Jimmy, hoe is 't?

Jimmy: (Lachend) Heerlijk, ik kan ademen, ademen zonder helm op. De eerste frisse teug sedert weken. Oh heerlijk, lucht, lucht.

Mitchell: Hemel, wat overkomt hem? Hij staat te dansen.

Dokter: Zeker een hoog zuurstofgehalte. Dat maakt hem overmoedig.

Jeff: Jimmy, zet die helm weer op. Zeg, wat doe je, ben je helemaal gek geworden? Goede hemel, hij trekt zijn ruimtekostuum uit. Jimmy, wat doe je toch?

Jimmy: Ik neem een douche. Weet je wel, dat we al sedert een maand geen bad meer hebben genomen?

Dokter: Maar is het niet koud?

Jimmy: Koud? Het lijkt wel lente. Komen jullie er toch uit. Het water is best.

Dokter: Zouden wij het niet doen, Jeff? Me dunkt dat er geen reden meer is tot wantrouwen.

Jeff: Gelijk heb je. Kom mannen, we gaan. Dokter, allebei de deuren van de luchtsluis maar open...(Faden)

xxx

Dokter: (In zichzelf)

5 december 1965. Wij zijn hier nu al zes dagen. Deze planeet vertoont een verrassende gelijkenis, met de aarde: een soort gelijke atmosfeer, drinkbaar water en een zachte temperatuur. Allen regent het bijna aanhoudend. De akkers langs de rivier brengen verschillende graansoorten voort, voor zover ik het kan beoordelen hoofdzakelijk een soort tarwe en gerst. Blijkbaar is een en ander nog lang niet rijp, zodat wij moeten aannemen, dat het hier thans laat in de lente of vroeg in de zomer is. Wie of wat de grond bewerkt heeft, hebben wij nog niet kunnen ontdekken. De enige levende wezens die wij tot nog toe gezien hebben zijn kleine zwermen vogels. Daar wij bijna door onze voedselvoorraad heen zijn, hebben Jeff, Mitch en Jimmy vishaken en netten gemaakt en zijn daarmee naar de rivier in de hoop, iets te vangen. Misschien is er inde bossen ook voedsel te vinden, maar zolang wij er nog niets van weten, welke soort levende wezens zich daar ophoudt en met welke wapens wij ons die van het lijf kunnen houden, wagen wij ons nog niet erin. 'S Nachts horen wij vak vreemdsoortige kreten, die de wind mee voert, zodat het soms lijkt, of onbekende wezens zich vlakbij onze raker bevinden.

Jeff: (op afstand) Hé dokter. Laat de ladder eens neer. Wij brengen wat mee!

Dokter: Zo, wat?

Jeff: (Stem komt dichterbij) Vis, mooie vis. Het lijkt wel zalm. De rivier wemelt ervan!

Jimmy: (Uit de verte) Hier Jeff, neem deze ook mee en leg ze in de koelkast.

Dokter: Waar is Mitch?

Jeff: Oh, die is buiten, onder de raket. Daar legt hij een vuur aan, om de vis te koken. Ga jij hem helpen, Jimmy?

Jimmy: Ja.

xxx

Jeff: (Stem laten opkomen) Hé Mitch, dokter, wordt wakker.

Mitchell: (Ontwakend) Hé wat? Oh ben jij het Jeff!

Dokter: Wat is er Jeff?

Jimmy: (Luide geeuw)

Jeff: Zijn jullie allemaal wakker? Kom dan maar eens kijken in de cockpit. Het regent niet meer.

Jimmy: (Ontstemd) Moet je ons daarvoor uit de slaap halen?

Jeff: Daarvoor niet alleen. Maar de lucht is nu helder en je kunt de sterren zien.

Dokter: En wat zou dat Jeff?

Jeff: Wat dat zou zijn? Het zijn dezelfde, die je vanaf de aarde ziet.

Mitchell: Niet mogelijk.

Jeff: En toch is het zo. Kom maar kijken.

Mitchell: Direct.
(Snelle voetstappen van meerderen)

Jeff: En?

Mitchell: Verdraaid, je hebt gelijk, ik herken er wel verschillende van. Daar het je De Lier, daar De Zwaan, De Dolfijn. Zie je wel? Precies hetzelfde. Je zou waarachtig zeggen, dat we op de aarde zijn.

Jeff: Helemaal hetzelfde is de sterrenhemel toch niet. Kijk eens naar Vega.

Mitchell: Nu, en?

Jeff: Ik heb haar nu al langer dan een uur geobserveerd en ze is praktisch niet van plaats verandert. Alle andere sterren draaien om haar heen. Begrijpen jullie, wat dat betekent? Nee? Nu, dan zal ik je het zeggen. Vega is nu een poolster. Zegt je dat nog niets?

Dokter: Nee Jeff.

Mitchell: Ik weet het ook niet.

Jeff: Luister dan goed, als wij de sterrenbeelden zo zien, als wij ze van de aarde zien, wil dat niet anders zeggen, dan dat wij ons binnen ons zonnestelsel bevinden. Nu is er binnen ons hele zonnestelsel maar één planeet, die lucht, water, wolken, regen en bomengroei bezit, de aarde. Vanaf de aarde gezien, neemt Vega ten naaste bij om de 26.000 jaren de plaats in, die in onze dagen door de poolster werd ingenomen en dus...

Jimmy: (Juichend) Is dit de aarde, zijn we op de aarde terug gekeerd?

Jeff: Juist Jimmy, maar.....op een heel ander tijdstip dan waarop wij ze hebben verlaten. Ruw geschat, moet het tijdsverschil ongeveer 13.000 jaren bedragen.

Jimmy: (Verslagen) Oh!

Dokter: 13.000 jaren. Voor of na 1965, Jeff?

Jeff: Dat weet ik niet, dokter, dat zullen wij moeten trachten te ontdekken.

xxx

Hilversum, 18 Juni 1955.